

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **Ing. T. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Machem
sídlem Dr. Skaláka 1447/10, 750 02 Přerov

proti
žalovanému **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2020, č. j. KUOK 91851/2020, ve věci
dodatečného povolení stavby,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Městský úřad Hranice (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 26. 2. 2020, č. j. OSUZPD/53303/19-9 podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) zamítl žádost žalobce o vydání dodečného povolení již realizované stavby „*Zemědělská stavba – seník na pozemku parc. č. X v katastrálním území S. n. L.*“, a to přízemní dvoulodní ocelové haly délky 28,5 m a šířky 9 m s pultovou střechou o max. výšce 5,2 m, železobetonovou podlahou o tloušťce 15 cm a

výměrou 93,8 m², 30 cm silnými betonovými stěnami do výšky 1 m ze tří stran a vnitřním členěním na části pro uskladnění sena, slámy, box pro veterinární prohlídky skotu a karanténní box pro uzavření nemocného dobytka.

2. Stavební úřad uvedl, že mu nezbylo než s ohledem na § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „s. ř.“) žádost bez dalšího zamítnout z důvodu existence nesouhlasného závazného stanoviska úřadu územního plánování ze dne 4. 11. 2019, vydaného podle § 96b stavebního zákona, podle něhož je stavba z hlediska Územního plánu S. n. L. nepřípustná, neboť se nachází v ploše, v níž je přípustné umísťovat *zařízení* zemědělské výroby sezónního charakteru, např. seníky, přístřešky, letní stáje, přenosná zařízení pro včely, nikoli však *stavby*. Dále úřad územního plánování poznamenal, že pozemek parc. č. X je dotčen veřejně prospěšnou stavbou T51 (nadzemní a podzemní elektrické vedení) s možností vyvlastnění.
3. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že směřovalo-li odvolání žalobce proti obsahu závazného stanoviska, vyžádal si podle § 149 odst. 5 (pozn. - nyní odst. 7) s. ř. jeho potvrzení nebo změnu nadřízeným úřadem územního plánování, který je příslušný i k vypořádání odvolatelových námitek. Jelikož nadřízený úřad územního plánování přípisem ze dne 20. 5. 2020 předmětné závazné stanovisko potvrdil, nezbylo dle žalovaného než odvolání zamítnout, neboť obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně.

B) Žaloba a vyjádření žalovaného

4. Žalobce v žalobě požadoval zrušení rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou dle žalobce nezákonná, neboť vycházejí z nezákonných závazných stanovisek. Žalobní body soud stručně shrnuje takto:
 - a) stavba spadá pod přípustná využití dle územního plánu, neboť jde o seník určený k sezónnímu užívání pro uskladnění sena a slámy před nepříznivým počasím a vytvoření zásoby krmiva pro zimní měsíce a současně o letní stáj, tj. zařízení pro přechodnou krátkodobou péči o skot;
 - b) žalovaný nezohlednil oborová specifika povolovaného zařízení vyžadovaná právními předpisy, které používají výlučně pojem *zařízení*, pod něž spadají primárně stavby, budovy, a dokonce komplexy budov určených pro péči o hospodářská zvířata. Obě využití (seník a letní stáj) jsou nutná z pohledu kvalitní veterinární péče, vyžadované zákonem č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), zákonem č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, vyhláškou č. 208/2004 Sb., o minimálních standardech pro ochranu hospodářských zvířat a zákonem č. 91/1996 Sb., o krmivech. Zahrnutí staveb do pojmu *zařízení*, v nichž je provozována činnost se zvířaty, vyplývá z definice uvedené v § 3 písm. v) zákona č. 246/1992 Sb., § 3aa zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství a potvrzuje to i veterinář MVDr. R. N. v prohlášení ze dne 7. 9. 2020. Argumentace velikostí neobstojí, neboť žalovaný si sám nebyl jist, jaké měřítko pro odlišení *stavby* a *zařízení* zvolit, jelikož uvedl, že směrodatnou může (nikoli musí) být velikost a charakter konstrukce;
 - c) z potvrzení závazného stanoviska není zřejmé rozlišení pojmů „sezónní seník“ či „sezónní přístřešek“ od pojmu „stavba pro uskladnění sena“, resp. proč žalovaný považuje stavbu za „stavbu pro uskladnění sena“ a co myslí výrazem „odlehčení“,

kterým odlišuje zařízení od stavby. Tvrzení žalovaného, že stavbu seníku je „*evidentně možno provozovat kontinuálně pro uskladnění sena a slámy s veterinární vyšetřovnou, a to v celoročním provozu*“, není nijak zdůvodněno a nemá oporu ve spisu, naopak je v Doplnku č. 1 k Průvodní zprávě a Souhrnné technické zprávě projektové dokumentace z 21. 1. 2020 uvedeno, že se jedná o budovu sezónního užívání, k sezónnímu charakteru stavby se vyjádřily i dotčené orgány (např. v souhlasném závazném stanovisku Hasičského záchranného sboru ze dne 13. 11. 2019, č. j. HSOL-6107-2/2019 je uvedeno, že stavba bude sloužit pro uložení sena a slámy v zimních měsících) a sezónní charakter stavby potvrdil i MVDr. R. N. v prohlášení ze dne 7. 9. 2020;

- d) nemůže obstát argumentace vyloučení antropogenní činnosti na zemědělských plochách, neboť i zařízení dle ÚP přípustná, tj. seníky, přístřešky či letní stáje jsou výsledkem antropogenní činnosti, ani argumentace pohledovou exponovaností zemědělských hal, neboť tato otázka spadá pod ochranu přírody krajiny (krajinného rázu) a její posuzování tedy kompetenčně nepřísluší úřadu územního plánování. Nadto jsou tyto argumenty vyvráceny v koordinovaném závazném stanovisku ze dne 4. 11. 2019, č. j. OSUZPD/50480/19-12;
 - e) § 18 odst. 5 stavebního zákona obecně umožňuje umisťovat v nezastavěném území stavby, zařízení a jiná opatření pro zemědělství, výjimku musí stanovit územní plán. V posuzované věci ale územní plán pro plochu NZ uvádí na jednom místě stavby, zařízení a jiná opatření pro zemědělství jako nepřípustné, zatímco na jiném uvádí, že umisťování zařízení zemědělské výroby sezónního charakteru je v ploše NZ přípustné, tudíž jde o ustanovení prakticky nevyložitelné a je proto na místě spornou výjimku neaplikovat;
 - f) další skutečnosti uvedené v závazném stanovisku zmiňující blízkou návaznost zastavitelných ploch, na kterých by bylo možné záměr realizovat, jakož i dotčení pozemku parc. č. X veřejně prospěšnou stavbou (elektrickým vedením), jsou z pohledu § 18 odst. 5 stavebního zákona irelevantní a nadto vlastníci uvedené infrastruktury s umístěním seníku souhlasili.
5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Obhajobu souladu stavby s územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování prostřednictvím veterinárních předpisů a jimi užívaného pojmosloví označil za irelevantní. Rozdíl mezi stavbou a zařízením je nutno posuzovat dle § 2 a § 3 stavebního zákona. Zahrnutí staveb, zařízení a jiných opatření pro zemědělství v územním plánu do nepřípustného využití je jednoznačným výslovným vyloučením těchto staveb z režimu možného umístění dle § 18 odst. 5 stavebního zákona. Územní plán vymezil pro výstavbu zemědělských staveb bez jakéhokoli omezení plochy zemědělské výroby VZ, v ostatních plochách nezastavěného území umožňuje umisťovat pouze sezónní zemědělská zařízení, nikoli realizovat stavby, a to s odkazem na citlivý přístup ke krajině a s omezením negativních antropogenních vlivů. Stavba předmětného seníku je však standardní zemědělskou stavbou. Úkolem správního orgánu není uvádět, jaké stavební záměry by byly z hlediska územního plánu v daném území přípustné, jelikož je vázán předmětem žádosti a v závazném stanovisku pouze posuzuje předložený záměr v souladu s § 96b odst. 3 stavebního zákona. Pojem „odlehčení“ má navodit sezónnost související zejména s vizuálním vnímáním zařízení v krajině či např. s možností jednoduchého přemístění. Argumentaci stanovisky jiných dotčených orgánů žalovaný odmítl, neboť tato nesouvisejí s posuzováním stavby podle § 96b stavebního zákona.

C) Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vcházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl ve věci bez jednání.
7. Podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. *byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.*
8. Závazná stanoviska dotčených orgánů chránících veřejné zájmy podle zvláštních právních předpisů, vydávaná pro rozhodnutí a jiné úkony stavebního úřadu ve smyslu § 4 odst. 2 stavebního zákona a § 149 správního řádu jsou typickým příkladem subsumovaného správního aktu ve smyslu citovaného § 75 odst. 2 s. ř. s., který lze podrobit soudnímu přezkumu pouze v rámci přezkumu rozhodnutí, pro nějž bylo takové stanovisko závazným podkladem. Takovým aktem je tedy i závazné stanovisko úřadu územního plánování vydávané za podmínek § 96b stavebního zákona, bez nějž by nebylo možné dodatečné stavební povolení vydat, přičemž úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu postupem podle § 149 odst. 5 (dnes 7) s. ř. v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, č. 3214/2015 Sb. NSS).
9. S ohledem na obsah žalobních bodů se v posuzované věci jedná o přezkoumatelnost a správnost závěrů závazného stanoviska Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 20. 5. 2020, č. j. KUOK 57039/2020, vydaného v odvolacím řízení, ve spojení s „prvostupňovým“ závazným stanoviskem Městského úřadu Hranice ze dne 4. 11. 2019, č. j. ORM/54516/19-2. Při tomto přezkumu měl přitom krajský soud na paměti, že pro závazné stanovisko podle § 149 s. ř., jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je třeba na základě § 154 s. ř. přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí dle § 67 a 68 s. ř. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009 – 150).
10. Obě stanoviska se soustředila zejména na interpretaci příslušných pasáží Územního plánu S. n. L. Pozemek, na kterém byla stavba realizována, se nachází v nezastavěném území, ve funkční ploše NZ (plocha zemědělská), přičemž regulativy pro tuto plochu zní následovně:

Hlavní využití:

- zemědělská produkce rostlinná
- trvale travnaté plochy pro pastevectví a chov dobytka

Přípustné využití:

- zařízení zemědělské výroby sezónního charakteru – např. seníky, přístřešky, letní stáje, přenosná zařízení pro včely
- drobné sakrální stavby
- pěší a cyklistické trasy
- vodní plochy
- zeleň přírodního charakteru
- stavby, zařízení a opatření protipovodňové ochrany
- pozemkové úpravy, činnosti a zařízení zvyšující retenční schopnost krajiny a zmírňující nepříznivé jevy vodních a větrných erozí

Podmíněné využití:

- stavby vodohospodářské, malé vodní elektrárny a související opatření s minimalizací negativních dopadů do území

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

- stavby a opatření pro zlepšení podmínek využití území pro účely rekreace a cestovního ruchu (např. odpočinku, rozhledna apod.)
- oplocení zařízení veřejné technické infrastruktury v jejím ochranném pásmu

Nepřípustné využití:

- objekty, stavby a činnosti nesouvisející s hlavním, přípustným a podmíněným využitím
- oplocení neuvedené v podmíněném využití
- stavby, zařízení a jiná opatření pro těžbu nerostů a zemědělství
- ekologická a informační centra

11. Jádrem sporu je, zda lze předmětný objekt nazvat *zařízením zemědělské výroby sezónního charakteru*.
12. Nadřízený úřad územního plánování se v potvrzujícím závazném stanovisku ztotožnil se závěry závazného stanoviska, že předmětný objekt neodpovídá podmínkám využití plochy NZ, neboť se jedná o stavbu a nikoli zařízení, a že koliduje i s návrhem přeložky VN, a proto je z pohledu územního plánu nepřipustný. Doplnil, že k pochopení formulace *zařízení zemědělské výroby sezónního charakteru* je třeba do tohoto pojmu promítnout v ÚP uvedený výčet příkladů, a to *seníky, přístřešky, letní stáje, přenosná zařízení pro včely*, přičemž tyto je nutno vždy doplnit přívlastkem sezónní. Jsou tedy připuštěny sezónní seníky, nikoliv však stavby pro uskladnění sena. Přívlastek „sezónní“ dle nadřízeného úřadu územního plánování poukazuje i na stavební charakter zařízení - objekt sezónního charakteru bude patřičně „odlehčen“ tak, že v krajině bude působit jako sezónně využívané zařízení. Předmětná stavba však „sezónnost“ jako nutnou vlastnost objektu v nezastavěném území v ploše NZ nesplňuje, neboť je možné ji pro uskladnění sena a slámy a veterinární vyšetřovnu provozovat celoročně. Dále nadřízený úřad uvedl, že předmětná stavba maří koncepční teze územního plánu, usilující o navrácení harmonie do krajiny a sídla, k čemuž ocitoval příslušné pasáže územního plánu odůvodňující omezující podmínky pro činnosti v nezastavěném území. Poté nadřízený úřad poukázal na rozlišení pojmů *stavba* a *zařízení* ve stavebním zákoně a zdůraznil, že v pochybnostech svěřuje § 3 odst. 2 věta druhá stavebního zákona rozlišení stavebnímu úřadu, přičemž směrodatným rozlišovacím hlediskem může být velikost a konstrukce stavby či zařízení. Rozměry předmětné stavby přitom nevedou k jakýmkoli pochybám a je zcela zřejmé, že se jedná o plnohodnotnou stavbu, odpovídající definici stavby pro zemědělství v § 3 písm. f) bodu 2 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Dále se nadřízený úřad územního plánování ztotožnil také s úvahami městského úřadu o veřejném zájmu na ochraně nezastavěného území, jakožto jednoho z cílů územního plánování. Územní plán dle nadřízeného úřadu územního plánování promítl ochranu tohoto veřejného zájmu do požadavku na racionální využívání zastavěného území (stávající zemědělský areál VZ) i zastavitelných ploch (rozvojová plocha Z19), přičemž potřeba dalších rozvojových ploch pro zemědělské stavby by musela být posouzena prostřednictvím Zprávy o uplatňování ÚP či prostřednictvím jeho změny. Předmětná stavba však nemůže být povolována uplatněním § 18 odst. 5 stavebního zákona, neboť územní plán jasně specifikoval podmínky využití ploch NZ, které tato stavba nesplňuje. Dále nadřízený úřad poukázala na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 2 As 21/2016-83 o tom, že nesoulad stavby s územním plánem automaticky znamená také její nesoulad i s cíli a úkoly územního plánování, aniž by bylo třeba podrobnějšího zdůvodňování. V reakci na žalobcovy námitky proti závaznému stanovisku nadřízený úřad zejména akcentoval, že nelze jednotlivé pojmy územního plánu a stavebního zákona vytrhávat z kontextu, nýbrž že se jejich význam musí odvíjet od celkových souvislostí. Činí-li územní plán rozdíl mezi pojmem *stavba* a *zařízení* obdobně jako stavební zákon, je třeba takové rozlišení

respektovat, zejména pokud má *zařízení* v přípustném využití další specifikum dané podmínkou sezónnosti.

13. Výše shrnutou argumentaci nadřízeného úřadu územního plánování hodnotí krajský soud jako komplexní a reagující na všechny odvolací námitky žalobce.
14. Předně soud jako zcela lichý odmítá žalobní bod b). Zpracovatelé závazného stanoviska i potvrzujícího stanoviska rozhodně nepochybili, pokud při interpretaci pro věc relevantních pojmů *stavba* a *zařízení*, popř. *stavba pro zemědělství* vycházeli pouze z předpisů práva stavebního a především ze samotného územního plánu. Jakkoli je žádoucí, aby pojmy používané v právních předpisech byly zásadně vykládány shodně, tj. byl jim přikládán shodný význam, platí, že vymezuje-li některý právní předpis určitý pojem a výslovně stanoví, že tak činí „pro účely tohoto zákona“, je zřejmé, že zákonodárce hodlal daný pojem vymezit speciálně pro účely daného zákona právě s vědomím toho, že tentýž pojem je v jiných právních předpisech vymezen (a jak je ho třeba chápat) odlišně. V souladu s principem právní jistoty má každý adresát právní normy právo očekávat, že řešení, která zákonodárce zvolí, jsou racionální. Pokud tedy zákonodárce vymezil pojmy „stavba“ a „zařízení“ pro účely stavebního zákona (srov. formulace „*v tomto zákoně se rozumí...*“, „*se pro účely tohoto zákona rozumí...*“, užití v § 2 a 3 stavebního zákona), je třeba v případě posuzování souladu stavby s územním plánem, které spadá do působnosti stavebního úřadu, resp. úřadu územního plánování, vyjít z tohoto vymezení (a pochopitelně i vlastního vymezení pojmů v příslušné územně plánovací dokumentaci, popř. z vymezení v prováděcím předpisu ke stavebnímu zákonu, jakým je např. vyhláška č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby), nikoli z vymezení shodných pojmů ve veterinárním zákoně, zákoně na ochranu zvířat proti týrání, zákoně o krmivech či o zemědělství, jejichž předmět a účel je zcela odlišný. Stavební úřad (srov. § 90 stavebního zákona) zásadně posuzuje splnění podmínek pro umístování a povolování staveb stanovených ve stavebním zákoně a jeho prováděcích předpisech, proto při výkladu používaných pojmů vychází z těchto právních předpisů. Podmínkami stanovenými ve zvláštních právních předpisech se stavební úřad zabývá jen tehdy, stanoví-li tyto předpisy podmínky pro umístování a povolování staveb, jinak předpisům z jiných právních odvětví nevěnuje pozornost, přestože obsahují pojmy užívané i v oblasti práva stavebního.
15. Veterinární lékař, na jehož vyjádření žalobce odkázal, nepochybně není pro absenci potřebné odbornosti k posuzování souladu stavby s územním plánem kompetentní, tudíž se soud obsahem jeho vyjádření nezabýval.
16. Jak správně uvedl nadřízený úřad územního plánování, předmětný územní plán zřetelně rozlišuje *stavby pro zemědělství* na straně jedné a *zařízení zemědělské výroby* na straně druhé, přičemž z těchto zařízení umožňuje v plochách NZ umístovat jen zařízení zemědělské výroby *sezónního charakteru*, ostatní zařízení pro zemědělství řadí spolu se stavbami pro zemědělství do kategorie nepřipustného využití. Úřady územního plánování se tudíž zcela správně předně soustředily na odlišení pojmů *stavba* a *zařízení*.
17. Užívá-li územní plán pojem *stavba*, pak, neobsahuje-li autonomní vymezení tohoto pojmu pro vlastní účely, což neobsahuje, je třeba vyjít z vymezení tohoto pojmu v § 2 odst. 3 stavebního zákona. Zákon rozumí stavbou *všechna stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání*. Tato velmi vágní a široce pojatá charakteristika na první pohled zahrnuje de facto jakékoli i banální objekty typu psí

boudy či domečku z dětské stavebnice. Aby bylo možné určitý výsledek lidské činnosti nazvat stavbou ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona, musí jít o dílo splňující charakteristické znaky, jež judikatura postupně precizovala při řešení případů, u nichž vznikaly pochybnosti, zda určitý objekt je či není stavbou. Dospěla přitom k závěru, že stavební dílo musí být výsledkem záměrné lidské činnosti, musí být provedeno za použití stavebního materiálu, musí být výsledkem určitého technologického postupu, který vykazuje minimální míru odborných znalostí ze strany toho, kdo stavbu provádí, a musí být realizované k plnění zamýšleného, nikoliv nahodilého, účelu.

18. Objekty, u nichž v minulosti vznikaly pochybnosti a které judikatura řešila, byly např. různé pergoly, mobiliáře dětských hřišť, zpevněné odstavné plochy, montované tribuny, volně položené panely, geologicko-průzkumné sondy či mobilní dřevěné kontejnery (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2003, č. j. 31 Ca 24/2002-27, č. 93/2004 Sb. NSS, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, č. j. 1 Afs 124/2005-61 a ze dne 4. 5. 2016, č. j. 4 As 78/2016-26). V žádném případě však nemohou vzniknout jakékoli pochybnosti o tom, že všechny výše uvedené pojmové znaky stavby splňuje objekt vytvořený montáží ocelové konstrukce a zděním, tj. současně montážní a stavební technologií, mající podobu dvoulodní ocelové haly o délce 28,5 m a šířce 9 m s pultovou střechou o max. výšce 5,2 m, železobetonovou podlahou o tloušťce 15 cm a výměrou 93,8 m², která má ze tří stran konstrukci vyplněnu 30 cm silnými betonovými stěnami do výšky 1 m a je vnitřně členěna. Objekt, o jehož dodatečné povolení žalobce usiloval, je tedy bezpochyby stavbou ve smyslu stavebního zákona, a to konkrétně, s ohledem na svůj účel (skladování sena a slámy, veterinární prohlídky skotu a karanténní prostor), stavbou pro zemědělství.
19. S vymezením pojmu *zařízení* je situace poněkud složitější. Stavební zákon zmiňuje pojem *zařízení* v řadě případů, obvykle ve významu nějakého technického systému. Pozitivní i negativní vymezení pojmu *zařízení* v § 3 odst. 2 stavebního zákona se však vztahuje pouze k objektům sloužícím k reklamním či informačním účelům, nejedná se o definici, natož definici všeobecnou. Předmětný územní plán při regulaci způsobů užívání ploch NZ nehovoří o *zařízení* ve smyslu § 3 odst. 2 stavebního zákona, nýbrž užívá pojem *zařízení zemědělské výroby* k všeobecnému pojmenování objektu, který je odlišný od *stavby pro zemědělství*. Konkrétní objekt tak ve smyslu předmětného územního plánu může být buď stavbou, nebo *zařízením*, nikoli obojím. S nadřízeným úřadem územního plánování lze pak souhlasit v tom, že možným hlediskem pro odlišení *zařízení* od *stavby* budou v případě pochybností zejména rozměry, resp. technické parametry daného objektu. V posuzovaném případě v tomto směru žádné pochybnosti nepanují.
20. Krajský soud tedy souhlasí s pečlivě zdůvodněným závěrem úřadů územního plánování, že předmětný objekt nelze ve smyslu uvedeného regulativu Územního plánu S. n. L. označit za *zařízení zemědělské výroby sezónního charakteru*, nýbrž že je nutné tento objekt kvalifikovat jako *stavbu pro zemědělství*, jejíž umístění je v ploše NZ nepřipustné.
21. S ohledem na uvedené je zřejmé, že věnovat se dále interpretaci pojmu *sezónní charakter* je zcela nadbytečné. Pro posuzovaný případ by totiž měl tento pojem význam pouze tehdy, pokud by úřad územního plánování dospěl k závěru, že je předmětný objekt *zařízením zemědělské výroby, resp. zařízením pro zemědělství*. Pak by totiž byl *sezónní charakter* takového zařízení klíčovým znakem rozlišujícím od sebe objekt dle územního plánu přípustný od nepřipustného a své opodstatnění by tak našly úvahy nadřízeného úřadu územního plánování, které na str. 3 a 4 potvrzujícího stanoviska k výkladu pojmu *sezónní*

uvedl (argument nutnou odlehčenou konstrukcí či možností celoročního užívání objektu). Posuzovaný objekt je ale stavbou, nikoli zařízením, přičemž územní plán v plochách NZ vylučuje jakékoli stavby pro zemědělství, tudíž je podrobný přezkum uvedených úvah nadbytečný. Pouze pro úplnost tak krajský soud uvádí, že argumentaci nadřízeného úřadu v tomto ohledu shledává zcela logickou a přesvědčivou a pojem „odlehčení“ konstrukce dostatečně osvětlený a odpovídající demonstrativnímu výčtu takových zařízení v územním plánu.

22. Skutečnost, že projektová dokumentace nazývá předmětný objekt sezónním seníkem, ničeho nemění na skutečnosti, že je tento objekt stavbou a nikoli zařízením. Posuzovatelem souladu záměru s územním plánem není autor projektové dokumentace, nýbrž úřad územního plánování, který hodnotí záměr s ohledem na jeho skutečné parametry a vlastnosti, přičemž tvrzením autora projektové dokumentace o souladu objektu s územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování není vázán.
23. Ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona, jehož se žalobce v žalobě dovolával, zní takto: *„V nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, připojky a účelové komunikace, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra; doplňková funkce bydlení či pobytové rekreace není u uvedených staveb přípustná. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umisťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace z důvodu veřejného zájmu výslovně nevylučuje.“*
24. Z citovaného ustanovení tak vyplývá, že stavby pro zemědělství lze v nezastavěném území umisťovat jen tehdy, nebrání-li tomu územně plánovací dokumentace tím, že umisťování takových staveb v nezastavěném území z důvodu veřejného zájmu výslovně vyloučí. Nadřízený úřad územního plánování v potvrzujícím stanovisku pak zcela v souladu s touto úpravou odůvodnil, že Územní plán S. n. L. právě takové vyloučení obsahuje, a to v regulativu nepřípustného využití v plochách NZ, který krom *zařízení zemědělské výroby sezónního charakteru* zapovídá v tomto typu nezastavěného území umisťovat jakékoli stavby a jiná zařízení pro zemědělství, což je v odůvodnění územního plánu vysvětleno právě veřejným zájmem na ochraně přírodního charakteru nezastavěného území před rušivou antropogenní činností. Ochrana přírodního charakteru krajiny se stala jednou ze stěžejních koncepčních tezí předmětného územního plánu. Z odůvodnění na str. 37 vyplývá: *„S ohledem na zájem uchování přírodní charakteristiky nezastavěného území a uspořádání krajiny s minimem negativních dopadů do koncepce krajiny bylo přijato zásadní koncepční rozhodnutí, které vylučuje zásadní změny přírodního charakteru a uspořádání krajiny, zejména jsou myšlena technická díla, ovlivňující estetické vnímání krajiny, přitom nemající charakter nezbytné veřejné infrastruktury - např. větrné elektrárny. Dále byla ve smyslu ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona vyloučena z důvodu uchování přírodního charakteru území těžba nerostů v plochách nezastavěného území (s výjimkou plochy těžby nerostů, která je vyčleněna samostatně), a dále stavby, zařízení a stavební opatření pro zemědělství. Návrh územního plánu tak umožňuje postupnými změnami v nezastavěném území posílit přírodní charakter a stupeň ekologické stability území.“*

25. Nadřízený úřad územního plánování tudíž zcela přiléhavě citoval pasáž ze str. 47 odůvodnění územního plánu zdůvodňující přijetí omezujících regulativů pro výstavbu zemědělských staveb a zařízení v plochách NZ, která zní: „V souladu s § 18 odst. 5 stavebního zákona jsou v plochách nezastavěného území výslovně vyloučeny vybrané činnosti ve smyslu uvedeného paragrafu. Toto vymezení slouží zejména pro účely potvrzení a stabilizace koncepce uchování původního charakteru krajiny: v maximální míře zachování přírodního charakteru nezastavěného území, bez nepříznivých vlivů antropogenní činnosti (např. těžba) zásadně ovlivňující charakter území a zajištění prostupnosti krajiny (vyloučení oplocení).“
26. Na rozdíl od žalobce neshledává krajský soud zmínku o vyloučení nepříznivých vlivů antropogenní činnosti v plochách nezastavěného území vnitřně rozpornou či nevyložitelnou. Územní plán nestaví plochy NZ do pozice první zóny národního parku, v níž by bylo nutné vyloučit jakékoli projevy antropogenní činnosti, nýbrž zakazuje jen takovou stavební činnost, jejíž výsledky zásadně ovlivňují charakter území. Rozdíl v míře vlivu na charakter území mezi umístěním přístřešku, letní stáje či přenosného zařízení pro včely a umístěním ocelovo-betonové haly je snad zcela zřejmý každému bez nutnosti bližšího rozboru.
27. Zmínka nadřízeného úřadu územního plánování o návaznosti zastavitelných ploch (stávající zemědělský areál VZ a rozvojovou plochu Z19) na str. 5 potvrzujícího stanoviska je v souvislosti se zdůvodněním veřejného zájmu na ochraně nezastavěného území zcela logická. Nadřízený úřad tak poukázal na skutečnost, že územní plán umístění záměru žalobce nevyklučuje, naopak jej lze realizovat v blízkých plochách k takovému účelu určených, které již obdobnou zástavbu obsahují, neboť právě racionálním využitím stávajících zastavěných a zastavitelných ploch lze dosud nezastavěnou přírodní krajinu před nepříznivými vlivy antropogenní činnosti ochránit.
28. Dotčení pozemku parc. č. X veřejně prospěšnou stavbou (elektrickým vedením) nadřízený úřad územního plánování nezmínil jako zdůvodnění aplikace poslední věty § 18 odst. 5 stavebního zákona, nýbrž jako další samostatný důvod, který schválení záměru žalobce brání. V tomto ohledu je tedy žalobní bod f) lichý.

D) Závěr a náklady řízení

29. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 24. května 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

